

In memoriam

Vilim Matić (30. 7. 1952. – 12. 5. 2006.)

Cijenjeni poštovatelji života, rada i djela Vilima Matića!

Želimo se s nekoliko riječi podsjetiti i zahvaliti, u ime široke javnosti, ponajprije arhivske, na svemu što nam je naš kolega i suradnik Vilim Matić, viši arhivist u Državnom arhivu u Osijeku, ostavio i zadužio. U ovoj prigodi teško je govoriti jer smo duboko žalošću potreseni, zaustavljamo suze, a riječi se grče od tuge zbog prerane smrti našega voljenog, dobrog i poletnog profesora Vilima Matića.

Smrt Vilima Matića osiromašila nas je i ostavila bez voljenog supruga, oca i suradnika na poslu, a Osijek i Hrvatsku bez vrsnog stručnjaka i znanstvenika.

No, vjerujemo da ga je za njegova brojna dobra djela na polju odgoja i prosvjete kao profesora u Miholjcu i Osijeku, potom kao arhivskog stručnjaka s brojnim istraživačima i korisnicima, Gospodar Života nagradio vječnim životom, a nama ostavio kao uzor i nadahnuće.

Vilim Matić rodio se u Vukovaru 30. srpnja 1952. godine. Godine 1959. odlazi s roditeljima u Crikvenicu gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. U Zagrebu 1976. je na Filozofskom fakultetu završio studij povijesti i povijesti umjetnosti. Godine 1976. nastanio se u Osijeku gdje je sa svojom suprugom odgojio dvoje djece na koje je bio posebno ponosan. Prvo je radio u Srednjoj školi u Donjem Miholjcu (od 1976. do 1984), potom u Osijeku u tadašnjem Elektrotehničkome školskom centru (od 1984. do 1992). Njegovi su ga učenici tako voljeli da su ga već kao odrasli ljudi uvijek rado susretali i popričali s njim, jer je bio pravi profesor i odgajatelj, pun razumijevanja, vedrine i znanja.

Za vrijeme agresije na Osijek 1991. godine pošao je s učenicima u izbjeglištvo, te je to bilo vrijeme puno psihičkih stresova. Zbog toga je 1992. godine prešao u Arhiv gdje je stekao dobro stručno znanje, bio voditelj Odjela za obradu i sređivanje starijeg arhivskoga gradiva i postao vrstan arhivist i istraživač te dobio priznanje kao arhivist-specijalist. Posebno je za svoje stručne i znanstvene radove na starijem arhivskom gradivu iz područja zemljišnih planova i nacрта dobio 2002. godine zvanje višeg arhivista. Suradivao je u brojnim stručnim i znanstvenim povjerenstvima, skupovima, časopisima i knjigama. Uvijek je bio pun optimizma, s vedrinom je i smiješkom susretao ljude i omogućavao im da nađu što su tražili. Mnogim kolegicama i kolegama pripravnici bio je mentor te ostavio neizbrisivu uspomenu kao čovjek i kao vrstan arhivski stručnjak, pedantan i pun razumijevanja za njihove poteškoće.

Teška je bolest zahvatila Vilima, no mislili smo da će i nju s optimizmom i lakoćom prevladati. Nismo ni vjerovali da je on tako teško bolestan, jer je bio i u toj bolesti pun nade, optimizma i strpljivosti te smo očekivali da će se opet pojaviti na svojem radnome mjestu. No, ono što nismo mogli predvidjeti ni prihvatiti, bila je kruta stvarnost – umro je, istina smireno, ali izmučen bolešću, 12. svibnja 2006. u naponu životne dobi kada je mogao najviše pružiti, sa svega pedeset i četiri godine života. Rekli bismo malo, ali ako se život mjeri kvalitetom, a ne dužinom i brojem godina, onda je Vilim doista ispunio svoj život bogatstvom, radom i plodnim djelima. Od svojeg su se kolege oprostili svi arhivski djelatnici, brojni kulturni i prosvjetni suradnici, a stigli su i brojni izrazi sućuti kako njegovoj obitelji, tako i našem Arhivu – od Ministarstva kulture RH, brojnih arhivskih i javnih ustanova, kao znak da smo ga voljeli i da je njegova smrt težak gubitak za sve nas. Njegove brojne arhivske

inventare i evidencije o gradivu te druge radove iz struke i povijesti, koristit će mnoga pokoljenja, čuvajući njegovo djelo kao trajnu baštinu i svjedočanstvo.

U Državnom arhivu u Osijeku i cijeloj hrvatskoj arhivskoj službi imali smo u Vilimu izvrsnog djelatnika i prijatelja te je njegova smrt nenadoknativ gubitak za sve nas.

Ovom se prigodom zahvaljujemo našem kolegi i suradniku Vilimu Matiću na svemu što je učinio za nas, za arhivsku službu, za grad Osijek i cijelu Hrvatsku.

Njegovoj supruzi, djeci Anamariji i Ivanu te rodbini izražavam u ime djelatnika Državnog arhiva u Osijeku i svih arhivskih zaposlenika Republike Hrvatske, kao i u ime Ministarstva kulture, iskrenu sućut i uvjerenje da će lik i djelo kolege Vilima ostati u trajnoj uspomeni, a njegovi radovi i djela živjet će kao trajna baština.

Neka mu Gospodar Života i Smrti podari vječnu radost!

Stjepan Sršan